

[Maisted]

offentligt ansatte vokse, eller hvis man gav lønstigninger til offentligt ansatte. Siden 1973 har man fordoblet antallet af offentligt ansatte. Det kan ikke komme bag på nogen, at man, når man har ansat ca. 400.000 mennesker mere i den offentlige sektor, der for hver 1.000 belastede de offentlige budgetter med 1,38 mia kr. i 1973 og med en 5 pct.s lønstigning pr. år belastede dem med 740 mill. kr., ville havne i denne situation.

Det er det forbryderiske. Det er skandalen ved det, vi har i dag. Og hvorfor gjorde man det? Det gjorde man ene og alene, fordi man regnede med, at hvis man lavede en offentlig sektor med 800.000 ansatte, så havde man en god bastion, så havde man købt en masse stemmer. Det er dér, skandalen ligger. Antallet af offentligt ansatte i den periode svarer nogenlunde til de arbejdspladser, man nedlagde i de produktive erhverv i den samme periode. Det vil sige, at fra socialdemokratiet, godt støttet af SF, har man ført en stemmekøbspolitik, hvor man bevidst har ødelagt en række mindre erhvervsvirksomheder i dette land, har nedlagt produktive arbejdspladser, og så kommer man bagefter og siger: ih, hvor er det forfærdeligt alt sammen!

Nu står vi med 285.000 arbejdsløse, og så taler man kun om småreguleringer. Det, det drejer sig om, hver gang man hører om en reduktion af arbejdsløsheden, er 30.000, 25.000. Det er ikke det totale tal, man taler om, og det kan heller ikke komme bag på nogen, for hvis man læser budgetredegerelserne fra 1979, 1980, 1981 og 1982, så kan man se, at den socialdemokratiske regering præcist selv havde regnet med, at antallet af arbejdsløse ville vokse til denne størrelsesorden.

Det er rendyrket stemmekøbspolitik, man fremlægger i dag, og jeg synes, det er kynisk og uigennemtænkt, og jeg håber ikke, at den danske lønmodtager sluger en sådan form for politik, hvor man igennem 10 år undergraver dansk erhvervsliv og nedlægger produktive arbejdspladser. Man gør noget bevidst for at skabe disse arbejdsløse, fordi man har en politisk gevinst ud af at øge antallet af offentligt ansatte. Det er for billigt hele vejen igennem.

Det er så meget desto mere beklageligt, som der altså har været lagt tal på bordet allerede i 1973, der præcist har beskrevet,

hvordan det ville gå, hvis man førte en sådan politik.

Og så siger socialdemokratiet: vi vil gerne gennemføre 5 punkter for at lave en reduktion af arbejdstiden. Ja men lønmodtagerne kunne ikke drømme om at tro på, at disse 5 punkter kunne gennemføres. Det er muligt, at man af taktiske grunde ville prøve på at gennemføre et sådant program, hvor man forudsatte, at folk skulle gå ned i realløn, men der er da ingen mennesker i dette land, der ét sekund vil tro på, at det med den forskel, der er i lønniveau og uddannelsesniveau i dette land, ville kunne lade sig gøre. Omgående ville der komme lønglidning, og så ville vi få stigende omkostninger, og vi ville få endnu flere arbejdsløse.

Det er en perspektivløs politik, socialdemokratiet her lægger frem, og jeg synes, den er kynisk og uigennemtænkt og ussel, fordi den kun spekulerer i stemmekøb og ikke i reelt at løse problemerne. Ordsvindel, siger hr. Svend Auken. Ja, det er præcis det, socialdemokratiet står for, når man kommer med noget sådant.

Hvis man virkelig ville gøre noget fornuftigt, så skulle man lytte til de erhvervsfolk, som vel må siges ikke personlig at have særlige økonomiske interesser i det. De er så velbjærgede i forvejen, at det har de ikke behov for. Jeg tænker på Steen Danø, der har sagt, at hvis lønmodtagerne i dette land vitterlig ville gøre noget fornuftigt for sig selv, så var det ikke en arbejdstidsnedsættelse, man skulle gennemføre. Nej, så skulle man øge arbejdstiden, og så skulle man afkorte ferien. Hvad ville gevinsten være? Efter 10 års slid kunne man få et helt sabbatår til at efteruddanne sig i. Det var en perspektivrig løsning. Vi tror herhjemme, at vi har et uddannelsesniveau, der kan klare den hvilken som helst konkurrence, mens kendsgerningerne er, at ovre i Asien, på Filippinerne, i disse områder, sker der en eksplosion på det uddannelsesmæssige område, sådan at hvis vi fortsætter denne perspektivløse økonomiske politik, så bliver vi udkonkurreret.

Jeg skal beklage, at den siddende regering fortsætter med at udbygge antallet af offentligt ansatte, som vi kan se det i budgetredegerelsen for 1984. På trods af de kendsgerninger, man allerede havde i 1973, øger man antallet af lønmodtagere i den offentlige sektor fra 758.000 i 1984 til 900.000 i år 2000.